

П'ЯТЕ ВЕРЕСНЯ 2017 РОКУ

МАТЕО ТОРРЕЗ

00:22

«Вісники Смерті» телефонують мені й попереджають, що я сьогодні помру. Але стривайте, «попередження» — занадто сильне слово, адже воно може стосуватися того, чого можна уникнути, як, скажімо, водій авто сигналізує людині, що переходить дорогу на червоне світло, даючи їй можливість зробити крок назад. Це більше схоже на підказку. Сигнал тривоги, характерний і нескінченний звук гонга, схожий на церковний передзвін у храмі неподалік, лунає з мого телефона, який лежить в іншому кінці кімнати. У мене починається панічний напад, сотні думок миттєво поглинають усе навколо. Б'юся об заклад, що весь цей емоційний хаос — саме те, що відчуває людина, яка вперше стрибає з парашутом, або піаніст, який дає свій перший концерт. Проте я ніколи про це не дізнаюся напевно.

Це якийсь божевілля. Хвилину тому я читав учорашній допис у блозі «Відлік Життя», де Приречені у прямому ефірі постять статуси і фотки про те, як проводять останні години свого життя, зокрема про студента, який намагається знайти дім для свого золотистого ретривера, а тепер моя черга померти.

Моя черга... ні... так. Так.

Мені тисне у грудях. Я сьогодні помру.

Я завжди боявся смерті. Не знаю чому, але я думав, що це якось мене від неї убереже. Не назавжди, звісно, але достатньо довго, щоб я міг подорослішати. Тато навіть переконував мене, що я маю уявляти себе головним героєм історії, з яким ніколи не трапляється нічого поганого, особливо смерті, бо герой має бути завжди поруч, щоб завадити лиходіям. Та гвалт у моїй голові помалу стихає, і на мене чекає представник «Вісників Смерті», щоб повідомити, що я сьогодні помру у віці вісімнадцяти років.

Овва, невже я...

Я не хочу відповідати на дзвінок. Краще побіжу до Татової спальні й викричусь у подушку, бо він вибрав невдалий час, щоб потрапити до реанімації, чи гатитиму в стіну, бо мама приречла мене на ранню смерть, коли померла, пускаючи мене в цей світ. Телефон дзвонить і дзвонить, мабуть, уже втридцять, і я не можу цього ігнорувати, як не можу уникнути того, що має статися сьогодні.

Зсуваю ноутбук зі схрещених ніг і підводжуся з ліжка, похитуючись і відчуваючи сильну слабкість. Повільно підходжу до свого столу, наче зомбі.

На ідентифікаторі абонента, звісно ж, написано «ВІСНИКИ СМЕРТІ».

Тремчу, але встигаю *відповісти* на дзвінок. Проте нічого не кажу. Я не можу дібрати слів. Я просто дихаю, бо в мене залишилося менше як двадцять вісім тисяч вдихів — середня кількість вдихів, що робить не приречена на смерть людина, і я маю використати їх, поки є можливість.

— Вітаю, я телефоную з «Вісників Смерті». Я Андреа. Ви там, Тімоті?

Тімоті.

Мене звать не Тімоті.

— Ви помилились номером, — кажу я Андреа. Моє серце втихомирюється, хоча тепер я співчуваю цьому Тімоті. Щиро. — Мене звать Матео. — Це ім'я дісталось мені від батька, щоб і я колись так назвав свого сина. Тепер у мене буде така змога, якщо я взагалі колись матиму дітей.

У слухавці чутно клацання клавіш, імовірно, вона виправляє інформацію у базі даних.

— О, перепрошую, моя помилка. Тімоті — це хлопець, з яким я розмовляла до вас; він не дуже добре сприйняв цю новину, бідолаха. Ви Матео Торрез, так?

І ось так згасла моя остання надія.

— Матео, будь ласка, підтвердьте, що це дійсно ви. Боюся, мені потрібно сьогодні зробити ще багато інших дзвінків.

Я завжди уявляв, що мій провісник (це вони так себе офіційно називають, а не я) співчутливо і спокійно повідомить мені цю новину, можливо, навіть наголосить, наскільки це трагічно, бо я ще такий молодий. Проте, якщо чесно, я був би не проти, якби він бадьоро сказав, що мені варто веселитися та отримувати максимум задоволення від залишку дня, оскільки я принаймні знаю, що це станеться. Тоді б я не застряг удома, збираючи пазл із тисячі шматочків, який я ніколи не закінчу, або мастурбуючи, бо секс із реальною людиною мене лякає. Але ця провісниця відверто каже, щоб я припинив марнувати її час, бо, на відміну від мене, у неї його багато.

— Гаразд. Матео — це я. Я Матео.

— Матео, із жалем мушу вам повідомити, що протягом наступних двадцяти чотирьох годин ви помрете. І хоча ми ніяк не можемо цьому запобігти, у вас усе ще є шанс трохи пожити. — Далі провісниця говорить про те, що життя не завжди справедливе, і перелічує події, у яких я міг би взяти сьогодні участь. Я не повинен на неї сердитися, але очевидно, що їй нудно повторювати ці закарбовані у пам'яті рядки, якими вона сповіщала сотням, а може, й тисячам людей про те, що вони скоро помруть. Вона не має ані найменшого жалю до мене. Можливо, вона підпилює нігті або грає сама із собою у хрестики-нулики, поки розмовляє зі мною.

У блозі «Відлік Життя» Приречені постять про все — від телефонного дзвінка до того, як вони проводять свій останній день. Це, по суті, твіттер для Приречених. Я читав безліч дописів, де Приречені зізнавалися, що запитували своїх провісників про те, як вони помруть, але ж усі знають, що ці подробиці нікому не відомі, навіть колишньому президенту Рейнольдсу, який чотири роки тому намагався сховатися від Смерті в підземному бункері й був убитий одним із агентів своєї ж секретної служби. «Вісники Смерті» можуть визначити лише дату, коли хтось помре, але не точну хвилину чи спосіб, у який це станеться.

— ...Ви все зрозуміли?

— Так.

— Зайдіть на сайт *death-cast.com* і вкажіть особливі побажання щодо похорону та напису, який буде викарбовано на вашому надгробку. Якщо ж бажаєте, щоб вас кремували, в такому випадку...

Я був лише на одному похороні. Моя бабуся померла, коли мені було сім років, і на її похороні я влаштував істеріку, бо вона не прокидалася. А вже через п'ять років поява «Вісників Смерті» змусить усіх *прокидатись* на власних похоронах. Можливість попрощатися перед смертю дуже цінна, але чи не краще витратити цей час на справжнє життя? Можливо, я б почувався інакше, якби знав, що люди прийдуть на мій похорон. Якби у мене було більше друзів, ніж пальців на руках.

— І ще, Тімоті, усім «Вісникам Смерті» безмежно шкода вас втрачати. Проживіть цей день на повну, гаразд?

— Я Матео.

— Вибачте, Матео. Я надто пригнічена. Це був довгий день, і ці дзвінки неймовірно виснажують і...

Я поклав слухавку, знаю, що це було грубо. Знаю. Але я не можу слухати, як хтось бідкається, наскільки жахливим видався його день, коли я можу померти за годину чи навіть десять хвилин: я можу вдавитися льодяником від кашлю; я можу вийти у справах, впасти зі сходів і зламати шию, так і не діставшись вулиці; хтось може вдертися у квартиру і вбити мене. Єдине, що я можу впевнено викреслити, — це смерть від старості.

Навколішки опускаюся на підлогу. Сьогодні всьому настане кінець, і я абсолютно нічого не можу із цим зробити. Я не можу потрапити в землі драконів, щоб дістати скіпетр, який здатен зупинити смерть. Не можу застрибнути на летючий килим, щоб знайти джина, який виконає моє бажання про звичайне повноцінне життя. Можливо, я міг би розшукати якогось божевільного вченого, який заморозить мене в криокамері, але, найвірогідніше, я помру під час цього безглузлого

експерименту. Смерть неминуча для всіх, і сьогодні вона прийде по мене.

Список людей, за якими я сумуватиму, якщо мертві взагалі можуть за кимось сумувати, такий короткий, що його і списком не назвеш: Тато, який робив для мене все можливе; моя найкраща подруга Лідія, яка не тільки не ігнорувала мене в шкільних коридорах, а й сідала поруч за обідом і на уроках природознавства й розповідала про те, як вона стане екологінею і врятує світ, а я віддячу їй тим, що житиму в ньому. І це все.

Якщо когось цікавить список людей, за якими я не сумуватиму, то в мене його немає. Мене ніхто ніколи не кривдив. І я розумію, чому люди навіть не намагалися зблизитися зі мною. Реально розумію. Я справжній параноїк. Кілька разів, коли однокласники запрошували мене розважитись, наприклад покататися на роликах у парку або проїхатися пізно вночі, я відмовлявся, бо нашому життю, *мабуть, могло* щось загрожувати. Гадаю, найбільше я шкодуватиму за втраченою можливістю повноцінного життя і дружби з усіма, хто був поряд зі мною останні чотири роки. Я шкодуватиму, що ніколи не мав спільних ночівель і не грав з усіма до світанку в *Xbox Infinity* та настільні ігри, все тому, що я був занадто боязким.

Найбільше мені бракуватиме Майбутнього Матео, який, можливо, нарешті розслабиться й насолоджуватиметься життям. Важко розглядіти його чітко, але я уявляю, як Майбутній Матео пробує щось нове, наприклад, курить марихуану з друзями, отримує водійські права й сідає на літак до Пуерто-Рико, щоб дізнатися більше про свій родовід. Можливо, він із кимось зустрічається

і, напевно, шаленіє від цієї людини. Можливо, він грає на піаніно і співає для своїх друзів, а на його похорон прийде безліч людей, і прощання з ним триватиме весь вікенд, і залу наповнюватимуть усе нові й нові люди, які бажатимуть обійняти його востаннє.

У Майбутнього Матео буде довший список друзів, за якими він сумуватиме.

Але я ніколи не стану отим Майбутнім Матео. Ніхто ніколи не кайфуватиме зі мною, ніхто не слухатиме мою гру на піаніно і ніхто наввипередки не засакакуватиме в машину мого батька, коли я отримаю права. Мені ніколи не доведеться чубитися з друзями за найкращі черевики для боулінгу чи право грати за Росомаху у відеоіграх.

Я безсило падаю на підлогу, думаючи про всі ці «роби або помри». Навіть не так.

Зроби, а потім помри.

00:42

Зазвичай, коли Тато засмучений або зневірений, він приймає гарячий душ, щоб заспокоїтися. Я запозичив цей метод у тринадцять років, коли для того, щоб розібратися у сплутаних Матео-думках, мені була потрібна ціла тонна Матео-часу. Зараз я приймаю душ, бо відчуваю провину через сподівання, що світ або якась його частина, крім Лідії та мого батька, сумуватиме, коли мене не стане. Через те, що я не жив, а просто існував до дня отримання сповіщення, що тупо змарнував усі ті вчорашні дні і тепер для мене вже ніколи не настане завтра.

Нікому не варто про це знати. Крім Тата, але він досі у комі, тож це не рахується. Я не хочу марнувати свій останній день на роздуми про щирість людей, які